

Sygn. akt VI Ka 6/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013r.

sprawy **L. N.**

obwinionej z art. 281 pkt 3 ustawy z dnia 26.06.1974r. kp w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23.05.1991r. o związkach zawodowych i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 31 października 2012r. sygn. akt II W 114/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej L. N.,

II. zasądza od obwinionej na rzecz oskarżycieli posiłkowych D. B., S. O.i G. J. kwoty po 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych i opłatę w kwocie 300 złotych za drugą instancję.

Sygn. akt VI Ka 6/13

UZASADNIENIE

L. N.oskarżona była o to, że:

I. jako Dyrektor (...)w K., będąc osobą działającą w imieniu pracodawcy, w dniu 26 sierpnia 2011 r., w K.rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z G. J., rażąco naruszając przepisy prawa pracy, co polegało na rozwiązaniu umowy bez zgody zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.pomimo wskazania, że pracownica jest członkiem zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.i z tego powodu podlega szczególnej ochronie na podstawie art. 32 ustawy o związkach zawodowych, tj. za wykroczenie z art. 281 pkt 3 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 32 ust. 1 Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych,

II. jako Dyrektor (...)w K., będąc osobą działającą w imieniu pracodawcy, w dniu 1 września 2011 r., w K.wypowiedziała umowę o pracę D. B., rażąco naruszając przepisy prawa pracy, co polegało na złożeniu pracownicy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy bez zgody zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.pomimo wskazania, że pracownica jest członkiem zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.i z tego powodu podlega szczególnej ochronie na podstawie art. 32 ustawy o związkach zawodowych, tj. za wykroczenie z art. 281 pkt 3 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 32 ust. 1 Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych,

III. jako Dyrektor (...)w K., będąc osobą działającą w imieniu pracodawcy, w dniu 6 września 2011 r. , w K.wypowiedziała umowę o pracę S. O., rażąco naruszając przepisy prawa pracy, co polegało na złożeniu pracownicy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy bez zgody zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.pomimo wskazania, że pracownica jest członkiem zarządu Organizacji (...)przy (...)w J.z tego powodu podlega szczególnej ochronie na podstawie art. 32 ustawy o związkach zawodowych, tj. za wykroczenie z art. 281 pkt 3 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 32 ust. 1 Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych,

IV. jako Dyrektor (...)w K., będąc osobą odpowiedzialną w imieniu pracodawcy za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w okresie od 4 do 13 stycznia 2012 r. w K.dopuszczała do pracy pracownicy B. M.oraz E. F.bez zapewnienia przeszkolenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w ramach szkolenia wstępnego, tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 237³ § 2 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. w sprawie o sygn. IIW 114/12:

1. L. N.uznał za winna zarzucanych jej czynów opisanych w pkt od I do IV części wstępnej wyroku, to jest czynów stanowiących trzy wykroczenia z art. 281 pkt 3 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. kodeks pracy w zw. z art. 32 ust. 1 Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych i wykroczenie z art. 283 § 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 237³ § 2 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. i za to na podstawie art. 281 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. k. p. w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył jej łącznie karę grzywny w kwocie 3000 zł,

2. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od L. N.na rzecz G. J., D. B.i S. O.kwoty po 324 zł,

3. na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od L. N.na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł i wymierzył jej opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej, który zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 8 kpw w zw. z art. 4 kpk , 7 kpk, 8 kpk i art. 34 kpw poprzez pominięcie w rozważaniach i ocenie mocy dowodowej wyjaśnień obwinionej, zeznań świadków i błędną ich ocenę, także przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, a w szczególności:

a) wyjaśnień obwinionej L. N., w części, w której twierdziła, że nie została poinformowana o objęciu pokrzywdzonych szczególną ochroną wynikającą z art. 32 ustawy o związkach zawodowych (Dz. U. 2001 r Nr 79, poz 854 z póź. zm.);

b) ustalenie, że rozwiązanie stosunków pracy z pokrzywdzonymi nastąpiło z uwagi na ich postawę zmierzającą do ochrony przed pracodawcą praw pracowniczych pracowników socjalnych;

a) zeznań św. M. M., które zostały uznane za niewiarygodne w części, w której zeznała, że obwiniona nie miała wiedzy iż, pokrzywdzone podlegają szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy z art. 32 ustawy o związkach zawodowych;

d) zeznań św. B. W.(1), które Sąd uznał za niewiarygodne;

e) danie w całej rozciągłości wiary zeznaniom pokrzywdzonym: D. B., G. J., S. O., które zdaniem Sądu są wiarygodne, gdy w rzeczywistości są rozbieżne i sprzeczne z zeznaniami

złożonymi przez nie przed Sądem Pracy w J.;

f) błędna ocena zeznań św. J. M.(1) i pominięcie jej zeznań w części dotyczącej faktu, iż do jej obowiązków należało zajmowanie się sprawami bhp w (...)w K.;

g) bezkrytyczne danie wiary w całości zeznaniom świadków J. M. (2) i B. W. (2) przy uznaniu ich za zbieżne i uzupełniające się, gdy w rzeczywistości pozostają one w sprzeczności z zeznaniami złożonymi przed Sądem Pracy J., a także przed Sądem I instancji;

h) danie wiary św. J. F., która w swoich zeznaniach przeczy treści dokumentu, lub dopuściła się poświadczenie nieprawdy;

i) brak oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a w szczególności odniesienia się do podstaw i przyczyn rozwiązania umowy o pracę z G. J. i ich wypowiedzeń w stosunku do D. B. i S. O.;

j) pominięcie istotnych okoliczności w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego obwinionej opisanego w pkt IV wyroku;

h) brak ustaleń i rozważań w uzasadnieniu wyroku na temat przyczyn rozwiązania i wypowiedzenia stosunków pracy z pokrzywdzonymi;

k) danie wiary św. J. F., która w swoich zeznaniach przeczy treści dokumentu, lub dopuściła się poświadczenie nieprawdy;

II. Błędy w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wydanego wyroku i skutkujące rażącem naruszeniem przepisów prawa materialnego, polegający na:

a) naruszeniu art. 15, art. 9, art. 13 pkt 7 ustawy o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 ze zm.) w związku z § 19, § 20, § 21, § 32 ust. 1 i 2 Statutu (...) w związku z § 6. i § 7. Uchwały KK nr 20/05 w sprawie zasad łączenia lub podziału jednostek organizacyjnych Związku, przez nie uwzględnienie ich treści przy wydawaniu wyroku, skutkujące błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, iż powstała organizacja międzyzakładowa, która udzieliła pokrzywdzonym ochrony przewidzianej w art. 32 ustawy o związkach zawodowych, gdy w rzeczywistości organizacja ta nie została zarejestrowana;

b) naruszeniu art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych przez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyjęciem przez Sąd I instancji, że pokrzywdzone były objęte szczególną ochroną, a tym samym obwiniona winna uzyskać zgodę (...) Organizacji (...) przy (...) w J. na wypowiedzenie D. B. i S. O. umowy o pracę i rozwiązanie umowy o pracę z G. J.;

c) naruszeniu art. 281 pkt 3 kp przez błędne przyjęcie, że rozwiązanie umowy o pracę z G. J. i wypowiedzeń umów o pracę D. B. i S. O. naruszyło w sposób rażący przepisy prawa pracy;

d) naruszenie art. 283 § 1 k.p. przez błędne przyjęcie, że zachowanie obwinionej i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego w pkt IV części wstępnej wyroku opisanego w nim czynu pozwala na ustalenie, że obwiniona powinna odpowiadać za wykroczenie zgodnie z treścią art. 1 k.w.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o:

- uniewinnienie obwinionej od zarzucanych jej czynów ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazy przepisów postępowania m.in. art.4 k.p.k., art.7 k.p.k., art.34 k.p.w. poprzez błędną ocenę dowodów w szczególności zeznań świadków (m.in. pokrzywdzonych D. B., G. J., S. O.oraz M. M., B. W.(1), J.F.) i wyjaśnień obwinionej które – zdaniem skarżącego – zostały pominięte w rozważaniach, przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (obwinionego); 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). W sprawie niniejszej Sąd I instancji sprostał powyższym wymaganiom i dokonana przez niego ocena dowodów znajduje akceptację Sądu Odwoławczego. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień obwinionej L. N.uznając je za nieprawdziwe (str.6 – 7 uzasadnienia, k.379 – 380 akt). Tak dokonana ocena nie jest dowolna, mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów. Dysponując na rozprawie walorem bezpośredniości Sąd I instancji władny był dać wiarę zeznaniom jednych świadków m.in. D. B., G. J., S.– O., B. M., E. F., J. M. (3), J. M. (2), B. W. (2), innym zaś – m.in. M.– M., J. M.(1), B. W.(1)– odmówić wiarygodności. Swoje stanowisko Sąd ten logicznie argumentował (str.7 – 10 uzasadnienia, k. 380 – 381 odwrót akt). W każdym zaś razie Sąd ten odniósł się do wszystkich istotnych dowodów przeprowadzonych w sprawie w tym także tych kwestionowanych przez skarżącego i dokonana ich ocena zdaniem Sądu Okręgowego jest przekonująca.

Odnosząc się z kolei do zarzutów naruszenia prawa materialnego w postaci przepisów ustawy z dnia 23.05.1991 r. o związkach zawodowych stwierdzić należy że nie znajdują one żadnego uzasadnienia. Z prawidłowych ustaleń Sądu I instancji wynika że 13.06.2011 r. utworzona została (...) Organizacja (...)przy (...)w J.w skład której weszli m.in. członkowie organizacji związkowych przy (...)w K.. Dzień później podjęta została uchwała o objęciu szczególną ochroną D. B., G. J.i S.– O.w oparciu o art. 32 ust. 1 w/w ustawy. Obwiniona zawiadomiła jednak o zamiarze rozwiązania z tymi pokrzywdzonymi umów o pracę i pomimo braku zgody w/w organizacji związkowej umowy te rozwiązała odpowiednio 26.08.2011 r. z G.J., 1.09.2011 r. z D. B.i 6.09.2011 r. z S.– O.. Sąd Okręgowy nie znajduje tutaj naruszenia przez Sąd I instancji przepisów ustawy o związkach zawodowych i nie zmieniają tego rozważania – zbędne bo odnoszące się do zakładowej organizacji związkowej nie zaś do organizacji międzyzakładowej – odnoszące się do art.32 ust.7 w/w ustawy. Sąd I instancji przekonująco odniósł się natomiast do ustawowych znamion przypisanych obwinionej wykroczeń z art.281 pkt 3 k.p. i art.283 § 1 k.p. (str.11 – 14 uzasadnienia, k.382 – 384 odwrót akt). Dla Sądu Okręgowego – podobnie jak dla Sądu Rejonowego - nie ulega wątpliwości że rozwiązanie i wypowiedzenie umów o pracę z pokrzywdzonymi w realiach niniejszej sprawy naruszało w sposób rażący przepisy prawa pracy oraz że czyn obwinionej z pkt. IV części wstępnej jest szkodliwy społecznie co skutkuje odpowiedzialnością za to wykroczenie.

W tym stanie rzeczy – zważywszy ponadto że wymierzona obwinionej kara 3000 zł. grzywny nie jest rażąco surowa - Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy wobec obwinionej L. N..

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionej L. N.na rzecz oskarżycieli posiłkowych D. B., G. J.i S.– O.kwoty po 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. i opłatę w kwocie 300 zł. za II instancję.